

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 77/2026-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **KEŠUH s.r.o.**, Turčianky 15, IČO 51 795 591, zastúpenej **URBAN & PARTNERS s.r.o.**, advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 71Tp/259/2025 a uzneseniu sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Trenčín č. k. 71Tp/259/2025-42 z 24. novembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), práva vlastníť majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a podľa čl. 17 ods. 1 charty postupom sudcu pre prípravné konanie okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 71Tp/259/2025 a uznesením sudcu pre prípravné konanie okresného súdu č. k. 71Tp/259/2025-42 z 24. novembra 2025. V petite podanej ústavnej sťažnosti sa sťažovateľka domáha vyslovenia porušenia označených práv postupom sudcu pre prípravné konanie okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 71Tp/259/2025 a jeho napadnutým uznesením, ktoré žiada zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie okresnému súdu, priznať jej primerané finančné zadosťučinenie 5 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z obsahu sťažovateľkou podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že vyšetrovateľ Kriminálneho úradu finančnej správy, úseku operatívnych činností a vyšetrovania, pobočky Západ, referátu vyšetrovania Bratislava (ďalej len „policajt“) uznesením ČVS: KUFS-7/VY-NR-2025 z 10. marca 2025 začal podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku trestné stíhanie vo veci pre prečin porušenia predpisov o štátnych technických opatreniach na označenie tovaru podľa § 279 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona a prečin nepovolenej výroby liehu, tabaku a tabakových výrobkov podľa § 253 ods. 2 Trestného zákona. Ďalším uznesením policajta ČVS: KUFS-7/VY-NR-2025 zo 17. apríla 2025 bolo podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie 12 osobám pre prečin porušenia predpisov o štátnych technických opatreniach na označenie tovaru podľa § 279 ods. 1, 2 písm. c), ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona a prečin nepovolenej výroby liehu, tabaku a tabakových výrobkov podľa § 253 ods. 2 Trestného zákona. Zároveň policajt podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku za použitia zákona č. 91/2016 Z. z. o trestnej zodpovednosti právnických osôb a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení vzniesol obvinenie aj sťažovateľke ako právnickej osobe, a to za prečin porušenia predpisov o štátnych technických opatreniach na označenie tovaru podľa § 279 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona a prečin nepovolenej výroby liehu, tabaku a tabakových výrobkov podľa § 253 ods. 2 Trestného zákona s tým, že Colný úrad Trenčín vypočítal výšku škody spôsobenej konaním fyzických osôb a sťažovateľky ako právnickej osoby, ktorá vznikla Slovenskej republike, na 1 584 383,77 eur.

3. V priebehu prípravného konania, ktoré bolo začaté uznesením policajta ČVS: KUFS-7/VY-NR-2025 z 10. marca 2025, boli príkazom prokurátora Krajskej prokuratúry v Trenčíne č. k. 1Kv 9/25/3300-70 z 25. apríla 2025 podľa § 96a ods. 1 Trestného poriadku zaistené nehnuteľnosti patriace sťažovateľke, zapísané na liste vlastníctva č. 4116 pre k. ú. Chynorany, obec Chynorany, okres Partizánske (nachádzajúce sa na rôznych parcelách a označené ako zastavané plochy a nádvorie, administratívne budovy, garáže a rôzne typy skladov) z dôvodu podozrenia, že sú nástrojom trestnej činnosti, pre ktorú bolo aj sťažovateľke vrátane ďalších 12 fyzických osôb vznesené obvinenie. Na podklade výsledkov vykonaného vyšetrovania v prípravnom konaní a na podklade záverov vyplývajúcich z uznesenia sudcu pre prípravné konanie okresného súdu č. k. 19Tp/105/2025-22 zo 16. októbra 2025 bolo uznesením prokurátora krajskej prokuratúry č. k. 1Kv 9/25/3300-162 z 21. októbra 2025 obmedzené zaistenie nehnuteľností patriacich sťažovateľke oproti pôvodnému rozsahu podľa príkazu prokurátora krajskej prokuratúry č. k. 1Kv 9/25/3300-70 z 25. apríla 2025 len na dve nehnuteľnosti nachádzajúce sa na liste vlastníctva č. 4116 pre k. ú. Chynorany, obec Chynorany, okres Partizánske na parcele registra „C“ číslo 1574 – zastavaná plocha a nádvorie a stavba – sklad potravín súpisné číslo 552 na parcele č. 1574. V ďalšom sťažovateľka podala proti uzneseniu prokurátora krajskej prokuratúry č. k. 1Kv 9/25/3300-162 z 21. októbra 2025 sťažnosť, ktorú podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol sudca pre prípravné konanie okresného súdu svojím napadnutým uznesením.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka rozporovala závery vyplývajúce z uznesenia sudcu pre prípravné konanie okresného súdu č. k. 71Tp/259/2025-42 z 24. novembra 2025 v dvoch argumentačných rovinách,

keď (i) v prvej argumentačnej rovine poukázala na to, že nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom zaistenia, len prenajala ako prenajímateľ nájomcovi bez vedomosti o skutočnej povahe nájomcom vykonávanej činnosti, ktorú vykonával bez jej vedomia a súhlasu a v rozpore s obsahom nájomnej zmluvy, (ii) v druhej rovine poukázala na neprimeranosť ďalšieho zaistenia majetku s ohľadom na dĺžku času jeho zaistenia, ktoré trvá už vyše 7 mesiacov, a postupu orgánov činných v trestnom konaní vo veci samej, ktoré, čo sa týka zaisteného majetku, nevykonávajú žiadne dokazovanie.

5. V rámci prvej argumentačnej roviny sťažovateľka teda konštatovala, že ako prenajímateľka nehnuteľností nezodpovedala za skutočnú povahu činnosti nájomcu/nájomcov, ktorí jej deklarovali ako predmet činnosti, pre ktorý nájom požadovali, výrobu paliet, pričom ona sama nemala „*reálne ani objektívne možnosti kontrolovať, akým spôsobom nájomcovia halu využívajú.*“. Teda pokiaľ nájomcovia využívali predmetnú nehnuteľnosť vedenú ako sklad potravín nie na deklarovaný účel, ktorým bola výroba paliet, ale na činnosť spočívajúcu v uskladnení tovaru podliehajúceho spotrebnej dani, tak ani nemohla od nájomcov požadovať pri uzavretí nájomného vzťahu „*potvrdenie o oprávnení prevádzkovať daňový sklad, nakoľko výroba paliet uvedenému nepodlieha.*“, pričom ona sama daňový sklad, na ktorého zriadenie sa vyžaduje povolenie od príslušného colného úradu, ktorý je správcom spotrebnej dane z tabaku, neprevádzkovala a ani nechcela prevádzkovať. V nadväznosti na to je sťažovateľka presvedčená o tom, že zaistenie zostávajúcich nehnuteľností „*stratilo akýkoľvek procesný charakter zabezpečovacieho opatrenia a nadobudlo povahu sankcie uloženej bez rozhodnutia o vine. Ide o skryté trestanie vlastníka, ktoré je v rozpore so zásadou nulla poena sine culpa, ako aj so zákazom objektívnej zodpovednosti.*“, pričom je ústavne neakceptovateľné „*už samotné prenesenie dôsledkov trestnej činnosti nájomcov na vlastníka, ktorý konal v dobrej viere, riadne plnil svoje povinnosti a nemal ani len hypotetickú vedomosť o protiprávnom využívaní prenajatých priestorov.*“. Okresný súd sa v napadnutom uznesení k tejto ňou namietanej otázke nevyjadril vôbec, čím tak zaťažil svoje rozhodnutie arbitrárnosťou, a to aj napriek tomu, že predmetná otázka má esenciálny charakter. Naopak, podľa sťažovateľky z vykonaného dokazovania vyplynulo, že cudzí štátni príslušníci zabezpečovali obsluhu zariadení slúžiacich na výrobu cigariet a ona sama nemá/nemala žiadne námietky proti zaisteniu vecí nachádzajúcich sa v nehnuteľnosti vedenej ako sklad potravín, v dôsledku čoho je tak zaistenie nehnuteľnosti v jej vlastníctve založené len na všeobecných a hypotetických konštatáciách, keď „*zaistenie majetku ako mimoriadny zásah do vlastníckeho práva obvineného musí byť založené na jasných, konkrétnych a preukázaných skutočnostiach, ktoré odôvodňujú obavu, že majetok môže slúžiť na účely trestného konania alebo že by mohol byť použitý na náhradu škody.*“.

6. V druhej rovine svojej argumentácie sťažovateľka poukázala na samotnú dĺžku zaistenia majetku, ktoré trvá už vyše 7 mesiacov, resp. 8 mesiacov ku dňu podania ústavnej sťažnosti, v dôsledku čoho nie je takýto zásah v súlade so „*zásadou proporcionality a nevyhnutnosti zásahu.*“. Sťažovateľka je presvedčená, že sudca pre prípravné konanie okresného súdu, resp. aj samotné orgány činné v trestnom konaní mali posudzovať potrebu ďalšieho trvania zaistenia majetku aj prostredníctvom zásady proporcionality, podľa ktorej zaistenie majetku ako dočasné procesné opatrenie „*nesmie presahovať nevyhnutný rozsah potrebný na dosiahnutie účelu trestného konania. Ak sa v priebehu konania ukáže, že dôvody, pre ktoré bolo zaistenie nariadené, už nie sú dané alebo sa uplatňujú len v menšom rozsahu, musí byť zaistenie primerane obmedzené alebo zrušené.*“. Predmetný právny názor má podľa sťažovateľky podporovať aj neprimeraná dĺžka

vedeného trestného stíhania a skutočnosť, že je trestne stíhaná za prečin a pri tejto právnej kvalifikácii „zákon ani povaha veci neodôvodňujú dlhodobé a neúmerné predlžovanie trestného konania, a s tým súvisiace pokračovanie intenzívnych zásahov do základných práv.“.

7. Sťažovateľka je teda presvedčená, že ďalšie trvanie zaistenia jej nehnuteľného majetku je v rozpore princípom proporcionality, keď v širšom zmysle proporcionality je/má byť „zjavné, že medzi verejným záujmom spoločnosti na trestnom stíhaní a jeho efektívnom vedení na jednej strane a mierou obmedzenia základných práv sťažovateľa (obvinenej právnickej osoby) na strane druhej neexistuje spravodlivá rovnováha.“, a v užšom zmysle princípu proporcionality „absentuje primeranosť zásahu, keďže intenzita obmedzenia vlastníckeho práva sťažovateľa (obvinenej právnickej osoby) zostáva neprimeraná, zatiaľ čo dôvodnosť tohto zásahu sa s plynutím času nijako neposilnila. Naopak. ak dôkazná situácia stagnuje a nepribúdajú nové relevantné zistenia, pokračovanie zásahu stráca svoju legitímnu oporu a stáva sa čoraz menej odôvodneným.“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Pri preskúvaní rozhodnutí o použití dočasných majetkových zaisťovacích inštitútov, v ktorých dôsledku je znemožnené alebo citeľne obmedzené dispozičné právo dotknutého subjektu, ústavný súd vo svojej doterajšej rozhodovacej praxi stanovil požiadavky, ktoré sú na takéto rozhodnutie kladené z pohľadu ústavnoprávneho: rozhodnutie musí mať zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle (IV. ÚS 379/03, IV. ÚS 577/2021, I. ÚS 550/2024). Ak sú tieto požiadavky dodržané a zásah štátu rešpektuje primeranú (spravodlivú) rovnováhu medzi požiadavkou všeobecného záujmu spoločnosti, ktorý je zásahom sledovaný, a požiadavkou na ochranu základných práv jednotlivca, ústavný súd nepovažuje zabezpečenie majetku dotknutého subjektu za protiústavný zásah do jeho vlastníckych práv (I. ÚS 554/03, I. ÚS 369/03, IV. ÚS 577/2021, I. ÚS 550/2024).

10. Rovnako je potrebné pripomenúť, že ústavný súd by mal pristupovať k preskúvaniu rozhodnutí o zaistení nástrojov trestnej činnosti a výnosov z trestnej činnosti ako k rozhodnutiam dočasnej a zabezpečovacej povahy vydaným v priebehu prípravného trestného konania zdržanlivo, keďže do práv sťažovateľa sa nezasahuje konečným spôsobom (IV. ÚS 672/2022, I. ÚS 264/2023, I. ÚS 550/2024). V zmysle § 96a ods. 8 Trestného poriadku ak sa žiadosť o zrušenie alebo obmedzenie zaistenia zamietla, vlastník nehnuteľnosti ju môže, ak v nej neuvedie iné dôvody, opakovať až po uplynutí 30 dní odo dňa, keď rozhodnutie o jeho predchádzajúcej žiadosti nadobudlo právoplatnosť; inak sa o nej nekoná. V priebehu trestného konania má teda sťažovateľ možnosť opakovane žiadať o zrušenie zaistenia (II. ÚS 480/2021, I. ÚS 550/2024). Tieto skutočnosti však ústavnému súdu nebránili, aby rozhodnutia o zaistení nástrojov trestnej činnosti a výnosov z trestnej činnosti (konkrétne rozhodnutia o sťažnosti proti rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o zrušenie zaistenia) v trestnom konaní v minulosti preskúmal z pohľadu namietaného

porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 602/2021, II. ÚS 60/2023, III. ÚS 43/2023, I. ÚS 264/2023, I. ÚS 550/2024).

11. Z pozície materiálnej ochrany základných práv teda ústavný súd konštatuje, že napadnutým uznesením okresného súdu došlo k zásahu do užívania majetku patriaceho sťažovateľke, a preto ho preskúmal optikou garancií vyplývajúcich z čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, avšak s akcentom na už predostreté východiská (body 9 a 10) a so zhodnotením, či medzi použitým prostriedkom a sledovaným cieľom bol rozumný vzťah proporcionality (James a ostatní proti Veľkej Británii z 21. 2. 1986). Inými slovami, ústavnoprávny prieskum zaistenia majetku sťažovateľky, o ktorom bolo v poslednom stupni rozhodnuté napadnutým uznesením okresného súdu, sa v podstate sústreďuje len na tie prípadné pochybenia, v ktorých dôsledku by pre také rozhodnutie chýbal zákonný základ alebo by zjavne nemohlo viesť k naplneniu účelu, ktorý ním má byť dosiahnutý, alebo by v ňom bolo možné vidieť svojvôľu z iného dôvodu. Konanie o ústavnej sťažnosti totiž nemožno považovať za pokračovanie trestného konania a posúdenie splnenia podmienok na zaistenie majetku v trestnom konaní je v právomoci všeobecných súdov. Ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Uvedený prieskum ústavného súdu bol však (ako bude uvedené v nasledujúcom bode) modifikovaný štádiom trestného konania a princípom subsidiarity jeho právomoci, avšak v intenciách uvedených východísk.

12. V prvom rade je potrebné uviesť, že pokiaľ sťažovateľka namieta v rámci prvej argumentačnej roviny od počiatku absentujúci právny základ na zaistenie nehnuteľností, napadnutým uznesením sa nerozhodovalo o takom zaistení (§ 96a ods. 1 Trestného poriadku), ale až o následnej žiadosti o zrušenie zaistenia podľa § 98a ods. 8 Trestného poriadku. Rozdiel spočíva v tom, že v druhom z oboch prípadov sa skúma potreba ďalšieho zaistenia, ktorého primárny základ už bol judikovaný právoplatným vznesením obvinenia. Navyše sťažovateľka vystupujúca v pozícii obvinenej z trestnej činnosti žiada o posúdenie dôvodnosti ďalšieho trvania zaistenia nehnuteľného majetku (aj s poukazom na nemožnosť disponovania s ním v jej prospech a s tým súvisiacej majetkovej straty) posúdením právnej otázky majúcej súvis, resp. príčinný vzťah k samotnej dôvodnosti vedeného trestného stíhania jej osoby. Pokiaľ by ústavný súd zodpovedal sťažovateľkou nastolenú primárnu právnu otázku (v podstate spočívajúcu v nedôvodnosti vedenia trestného stíhania proti nej od počiatku alebo minimálne v aktuálnom štádiu konania), vstupoval by tým ako orgán verejnej moci do kompetenčnej mozaiky orgánov verejnej moci podieľajúcich sa na primárnom posudzovaní tejto otázky v prípravnom konaní vrátane po možnom podaní obžaloby konajúcich súdov rozhodujúcich vo veci samej v riadnom a opravnom konaní, čím by si tak atrahoval právomoc, ktorá mu v danom štádiu konania neprislúcha a ktorou by prejudikoval posúdenie predmetnej otázky orgánmi verejnej moci kompetenčne ustanovenými na jej posúdenie v rámci daného kompetenčného reťazca, a to vrátane prednostnej právomoci všeobecných súdov vyššieho stupňa pri prieskume súdnych rozhodnutí v konaní o riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkoch (ak dôjde k podaniu obžaloby). Nimi sa každý obvinený, resp. obžalovaný musí brániť proti vznesenému obvineniu v trestnom konaní, aby sa potom mohol uchádzať o špecifickú ochranu výsledkovej spravodlivosti v konaní pred ústavným súdom. Ak by ústavný súd zasahoval v predstihu, bolo by to v rozpore s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde (už zmienená subsidiarita právomoci ústavného súdu), v dôsledku čoho by sa ďalšie rozhodovanie kompetentných orgánov

stalo nadbytočným a čo vyvoláva konzekvencie podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde. Navyše k primárnemu posúdeniu tejto otázky došlo v rámci prvotného zaistenia majetku príkazom prokurátora krajskej prokuratúry č. k. 1Kv 9/25/3300-70 z 25. apríla 2025, v dôsledku čoho by tak faktická oneskorenosť ústavnej sťažnosti mohla vyvolať jej odmietnutie aj z tohto dôvodu, a to v kontexte § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde. Ústavný súd však nad rámcom vykonaný v príslušných súvislostiach aj vecný prieskum na základe sťažovateľkou tvrdenej arbitrárnosti napadnutého uznesenia okresného súdu (v zásade z pozície prieskumu s výsledkom formulovaným ako *obiter dictum*).

13. Okresný súd v napadnutom uznesení (navyše keď odkázal na dostatočné odôvodnenie uznesenia prokurátora krajskej prokuratúry č. k. 1Kv 9/25/3300-162 z 21. októbra 2025) poukázal na pretrvávajúce dôvody parciálneho zaistenia nehnuteľného majetku patriaceho sťažovateľke (po tom, ako došlo takmer k úplnému vyhoveniu jej žiadosti o zrušenie zaistenia jej patriaceho nehnuteľného majetku podľa § 96 ods. 8 Trestného poriadku) spočívajúce v (i) dôvodnom podozrení, že zaistené nehnuteľnosti sú nástrojom trestnej činnosti, (ii) vo výške škody približne v sume 1,6 milióna eur, ktorej vznik je v príčinnej súvislosti so zaistenými nehnuteľnosťami, v tom, že (iii) vlastníkom zaistených nehnuteľností je sťažovateľka, ktorá je trestne stíhaná pre trestnú činnosť, ktorej páchanie generovalo vznik škody, (iv) a v skutkových zisteniach, podľa ktorých *„obvinení zabezpečovali plynulý chod technologického zariadenia na spracovanie tabaku a výroby cigariet v priestoroch v súčasnosti zaistených nehnuteľnostiach, pričom všetci obvinení boli ubytovaní a stravovali sa v tých istých priestoroch, ktoré boli špecificky upravené a tu sa nachádzala aj výrobná linka na výrobu tabakových výrobkov, ako aj tabak a iné súčasti potrebné na výrobu cigariet a samotné cigarety*“). Vzhľadom na predstreté skutočnosti považoval sudca pre prípravné konanie okresného súdu dočasné rozhodnutie o zaistení predmetných nehnuteľností za primerané *„tomu, že ide o rozhodnutie o dočasnom zaistovacom opatrení a nemožno ho považovať za nedôvodné resp. arbitrárne, pričom nemožno považovať ani dĺžku zaistenia (doposiaľ cca. 7 mesiacov) za neprimerane dlhú vzhľadom aj na skutočnosť, že skutok bol spáchaný organizovanou skupinou*“.

14. Na ilustráciu predstretých skutočností je potrebné poukázať aj na obsah uznesenia prokurátora krajskej prokuratúry č. k. 1Kv 9/25/3300-162 z 21. októbra 2025, v ktorom bola popísaná činnosť sťažovateľky ako právnickej osoby v rámci organizovanej skupiny pri páchaní stíhanej trestnej činnosti tak, že *„hlavou organizovanej skupiny bola osoba [REDAKOVANÉ], ktorý zabezpečoval financovanie celej nelegálnej výroby cigariet od zakúpenia technologických zariadení na spracovanie tabakovej suroviny, kompletného technologického zariadenia na výrobu cigariet po financovanie priebehu výroby a nákladov s tým spojených, a ktorý riadil a organizoval osobu [REDAKOVANÉ], zabezpečujúceho koordinovanie nelegálnej výroby cigariet v obci Chynorany a osobu [REDAKOVANÉ], ktorý následne riadil osoby na najnižšom stupni nachádzajúce sa priamo v nelegálnej výrobe cigariet, ktorú si na tento účel zabezpečil prostredníctvom osoby [REDAKOVANÉ], ktorý ako splnomocnený zástupca za spoločnosť KESUH s.r.o., na základe udeleného splnomocnenia od konateľa uvedenej spoločnosti na zastupovanie vo všetkých právnych úkonoch v plnom rozsahu v styku s dodávateľmi, odberateľmi, daňovým úradom, úradom práce, sociálnych vecí a rodiny, poisťovňami, políciou, právnikmi a súdmi dal do prenájmu bez riadne uzatvorenej nájomnej zmluvy osobe [REDAKOVANÉ] nebytové priestory v obci Chynorany, katastrálnom území obce Chynorany a to k pozemku parc. č. 1574 vo vlastníctve spol. KEŠUH s.r.o. a súčasne mu umožnil*

vykonať stavebne úpravy objektu tak, aby ich prispôbil na výrobu cigariet, zapožičal mu osobne motorové vozidlá a nákladné vozidlo, pomocou ktorých [REDAKOVANÉ] vykonával a zabezpečoval prepravu komponentov a tabakovej suroviny na výrobu tabakových výrobkov priamo do výrobné rôznymi nákladnými vozidlami...“. V ďalšom z uznesenia prokurátora krajskej prokuratúry č. k. 1Kv 9/25/3300-162 z 21. októbra 2025 vyplýva, že (i) sťažovateľka nemala vydané povolenie na prevádzkovanie daňového skladu podľa platnej právnej úpravy, (ii) cudzí štátni príslušníci zabezpečovali plynulý chod technologického zariadenia na spracovanie tabaku a výrobu cigariet bez platnej slovenskej kontrolnej známky, a to v úmysle uviesť tieto do daňového voľného obehu na účely dosiahnutia neoprávneného majetkového prospechu, títo (iii) boli ubytovaní a stravovali sa v tých istých priestoroch, ktoré boli špecificky stavebne upravené a kde sa zároveň nachádzala aj samotná výrobná linka na výrobu tabakových výrobkov, a (iv) zaistené nehnuteľnosti boli poňaté aj do skutkovej vety skutku kladeného aj sťažovateľke za vinu (podľa uznesenia policajta o vznesení obvinenia ČVS: KUFS-7/VY-NR-2025 zo 17. apríla 2025).

15. Oboznámiac sa s napadnutým uznesením okresného súdu, ústavný súd ho vyhodnotil ako primerané tomu, že ide o rozhodnutie o dočasnom zaist'ovacom opatrení, a nemožno ho *prima facie* považovať ani za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Napadnuté uznesenie má zákonný podklad, keďže predpoklad právnej normy obsahujúcej v § 96a ods. 1 Trestného poriadku vedie k naplneniu účelu aplikovaného zaist'ovacieho inštitútu spočívajúceho v zaistení nehnuteľností patriacich sťažovateľke ako nástrojov trestnej činnosti. Tento záver vyplynul z dosiaľ vykonaného dokazovania, tak ako ho precízne popísal prokurátor krajskej prokuratúry vo svojom uznesení č. k. 1Kv 9/25/3300-162 z 21. októbra 2025 (bod 14), keď popísal činnosť organizovanej skupiny pri nelegálnej výrobe tabakových výrobkov podliehajúcich spotrebnej dani s rozdelením úloh pre jednotlivých jej členov vrátane uvedenia, že zaistené nehnuteľnosti slúžili ako priestor na nelegálnu výrobu tabakových výrobkov (cigariet). Ústavný súd už zdôraznil, že primárna časť argumentácie sťažovateľky týkajúca sa spochybňovania dôvodnosti zaistenia jej patriacich nehnuteľností sa viaže aj na samotnú podstatu jej vzneseného obvinenia, v dôsledku čoho bude pri jej posúdení ústavný súd zdržanlivý (bod 12), avšak z hľadiska posúdenia ňou namietnutej arbitrárnosti musí ústavný súd skonštatovať uvedenie primeraných dôvodov zakladajúcich rovnu dôvodného podozrenia zo stíhanej trestnej činnosti aj samotnej sťažovateľky, keď (i) z popisu činnosti organizovanej skupiny vyplýva jasná deľba úloh pri realizácii protizákonnej činnosti medzi jednotlivými členmi skupiny vrátane (ii) delenia úloh pri zabezpečení priestoru na nelegálnu výrobu tabakových výrobkov (cigariet), ktorú mala zabezpečiť osoba menom [REDAKOVANÉ], ktorý mal konať ako splnomocnený zástupca sťažovateľky na podklade „udeleného splnomocnenia od konateľa uvedenej spoločnosti na zastupovanie vo všetkých právnych úkonoch v plnom rozsahu v styku s dodávateľmi, odberateľmi, daňovým úradom, úradom práce sociálnych vecí a rodiny, poisťovňami, políciou, právnikmi a súdmi dal do prenájmu bez riadne uzatvorenej nájmovej zmluvy osobe [REDAKOVANÉ] nebytové priestory...“. Z takto popísaného skutkového deja vyplýva, že orgány činné v trestnom konaní pri zaistení nehnuteľností patriacich sťažovateľke vychádzali z primerane vysvetleného dôvodného podozrenia (teda nie zo svojvôle), ktoré sa v neskorších fázach vedeného vyšetrovania zúžilo len na tie nehnuteľnosti, v priestoroch ktorých mala byť realizovaná samotná nelegálna výroba tabakových výrobkov (cigariet) prostredníctvom (i) členov organizovanej skupiny na nižšom, resp. najnižšom stupni, ktorí (ii) v priestoroch zaistenej nehnuteľnosti označenej ako sklad potravín aj prebývali a ktorí (iii) priestory zaistenej nehnuteľnosti mali aj dodatočne stavebne

upravovať na účely nielen možného prebývania, ale aj samotnej nelegálnej výroby tabakových výrobkov. Takýmto spôsobom bola sťažovateľke aj vysvetlená (na rozdiel od jej argumentačného postoja o neodpovedaní na ňou nastolené argumentačné námietky) súvislosť medzi zaistením jej nehnuteľností a činnosťou organizovanej skupiny, ako aj primerane zdôvodnené postavenie jej patriacich nehnuteľností ako nástrojov trestnej činnosti kladenej (aj) jej za vinu. Z popisu činnosti organizovanej skupiny vyplýva, že k prenájmu zaistených nehnuteľností malo dôjsť konaním splnomocneného zástupcu, ktorý konal na podklade konateľom sťažovateľky udeleného splnomocnenia, pričom k riadnemu uzavretiu nájomnej zmluvy nedošlo, teda zaistené nehnuteľnosti mali byť prenajaté „bez riadne uzatvorenej nájomnej zmluvy“, pričom toto skutkové zistenie odpovedá na jej námietku o konaní v dobrej viere pri prenájme nehnuteľného majetku, ktorý mal byť pôvodne prenajatý na výrobu paliet a následne bez jej súhlasu a vedomia zmenený účel jeho nájmu na nelegálnu výrobu tabakových výrobkov. Ústavný súd uvedené skutkové zistenie nehodnotí (ako bolo uvedené, neprejudikuje záver o zavinení právnickej osoby závislý od záveru o zavinení obvinených fyzických osôb), ale len naň poukazuje v konfrontácii so sťažovateľkou prednesenou argumentáciou, na ktorú nemala byť daná riadna odpoveď ako na námietku kľúčovú a podstatnú pre právne posúdenie dôvodnosti ďalšieho zaistenia jej nehnuteľného majetku (čo má zakladať arbitrárnosť napadnutého uznesenia okresného súdu). Posudzovaním uvedenej okolnosti je teda možné skonštatovať, že z obsahu napadnutého uznesenia vyplývajú dôvody, ktoré boli sťažovateľke tlmočené a z ktorých sa mohla dozvedieť, na podklade akých skutočností, resp. dôvodov došlo k pokračovaniu zaistenia jej patriaceho nehnuteľného majetku. Sťažovateľka teda podľa názoru ústavného súdu dostala konkrétnu a jednoznačnú odpoveď aj na argumenty, ktoré sú podstatné pre pretrvávanie zaistenia jej nehnuteľného majetku. Uvedeným postupom okresný súd dal vo svojom napadnutom rozhodnutí ústavne udržateľnú odpoveď aj na tie argumenty, ktoré mali sťažovateľke privodiť právne posúdenie vecí, o ktoré sa usilovala. To znamená, že okresný súd splnil povinnosť účinne sa zaoberať námietkami, argumentmi a návrhmi strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska proti Švajčiarsku z 29. 4. 1993).

16. K záveru o dostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia okresného súdu dospel ústavný súd aj pri posúdení sťažovateľkou predostretej druhej námietky spočívajúcej v nedostatočnej aplikácii princípu proporcionality, ktorého dôslednú aplikáciu si vyžaduje aj (i) aktuálny postoj orgánov činných v trestnom konaní, ktoré postupujú vo veci tak, že nevykonávajú žiadne úkony vo vzťahu k zaistenému nehnuteľnému majetku a (ii) zaistenie nehnuteľného majetku trvá do času rozhodovania okresného súdu už 7 mesiacov, resp. 8 mesiacov pri podaní ústavnej sťažnosti. Pri posúdení tejto námietky sťažovateľky (resp. druhej argumentačnej línie sťažovateľky) týkajúcej sa neprimeranosti ďalšieho zaistenia majetku s ohľadom na dĺžku času jeho zaistenia ústavný súd konštatuje, že k rozsiahlemu zaisteniu nehnuteľného majetku patriaceho sťažovateľke došlo príkazom prokurátora krajskej prokuratúry č. k. 1Kv 9/25/3300-70 z 25. apríla 2025. K prehodnoteniu rozsahu zaistenia nehnuteľného majetku sťažovateľky došlo uznesením prokurátora krajskej prokuratúry č. k. 1Kv 9/25/3300-162 z 21. októbra 2025 (s ohľadom na právny názor sudcu pre prípravné konanie okresného súdu vyjadrený v jeho uznesení č. k. 19Tp/105/2025-22 zo 16. októbra 2025). Ústavný súd konštatuje, že nepovažuje dobu zaistenia majetku sťažovateľky v trvaní 7 mesiacov za ústavne neakceptovateľnú, a to aj s ohľadom na rozsah stíhanej trestnej činnosti, ktorá mala byť páchaná organizovanou skupinou pozostávajúcou z 12 obvinených s výškou spôsobenej škody v trestnom konaní v sume 1 584 383,77 eur. Zároveň platí, že nie je

pre ďalšie trvanie zaistenia nevyhnutné vykonávanie vyšetrovacích úkonov v nehnuteľnosti, a to vzhľadom na dôvod zaistenia (§ 96a Trestného poriadku), teda v súvislosti so zaistením nástrojov alebo výnosov z trestnej činnosti, čo zodpovedá (s hmotnoprávne potenciálnymi dôsledkami v podobe trestu, poprípade ochranného opatrenia) § 89 písm. b) alebo c) Trestného poriadku, teda nie výlučne dôkazným súvislostiam podľa § 89 písm. a) Trestného poriadku (§ 89a až § 94 Trestného poriadku). Ústavný súd teda z dôvodov, ktoré predostrel okresný súd v napadnutom uznesení, nezistil, že by medzi použitým prostriedkom (zaistením nehnuteľného majetku podľa § 96a Trestného poriadku) a sledovaným cieľom nebol rozumný vzťah proporcionality (James a ostatní proti Veľkej Británii z 21. 2. 1986, Bruncrona proti Fínsku zo 16. 11. 2004), preto nebol zásah do práva sťažovateľky na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu nezákonný a svojvoľný (Maniscalco proti Taliansku z 2. 12. 2014, bod 55).

17. V súhrne teda ústavný súd konštatuje, že okresný súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval v zmysle ich účelu, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnej zákonnej úpravy, ktorej aplikáciu na sťažovateľkin prípad okresný súd dôsledne preskúmal, pričom postačujúcim a zrozumiteľným, teda ústavne udržateľným spôsobom zdôvodnil splnenie relevantných zákonných podmienok, čo vylučuje zásah do základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a v obsahovej prepojenosti a konkrétnych súvislostiach do základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, podľa čl. 11 ods. 1 listiny a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

18. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

19. V zmysle už predostretých záverov ústavný súd odmieta sťažovateľkou podanú ústavnú sťažnosť primárne z dôvodu neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d), § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde (odsek 12 tohto odôvodnenia). Zároveň, ako už bolo uvedené a v predchádzajúcom texte rozvedené, ústavný súd zástupne konštatoval aj dôvody zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, čo však nie je smerodajné pre finálne (meritórne) rozhodovanie v trestnom konaní, a to na základe výsledkov postupu (najmä dôkazného) v tomto konaní.

20. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti namietala porušenie aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 47 charty a práva vlastníť majetok podľa čl. 17 ods. 1 charty. V prípade sťažovateľky sa konalo a rozhodovalo o veci na základe vnútroštátneho práva, ktoré nepatrí do pôsobnosti práva únie (taký prípad sťažovateľka v kontexte čl. 51 charty nekonkretizuje). Ústavný súd teda odmieta aj túto časť sťažovateľkou podanej ústavnej sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, keďže ňou označené čl. 17

ods. 1 a čl. 47 charty nemajú vecnú opodstatnenosť v jej právnej veci (čo je však nepodstatné, pretože ak by išlo o použiteľné referenčné ustanovenia, podľa ich rovnorodého obsahu by na tom istom záverovom podklade bola daná zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti, tak ako v prípade tých ustanovení, ktoré boli ústavným súdom reflektované).

21. Vzhľadom na záver o odmietnutí sťažovateľkou podanej ústavnej sťažnosti ostalo bez právneho významu rozhodovať o ďalších v nej uplatnených nárokoch.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2026

Libor Duľa
predseda senátu